

τιθέμενος τὰ ἡμέτερα, πάντως δὲ οὐκ ἄνευ πά-
θους ἐκάτερον. *Ἡ τοίνυν τὸ κατὰ σὲ πάθος θερά-
πευε τοῦ λοιποῦ, εἴτι τοιοῦτο ὁπωσοῦν ἐγγεγέ-
νηται τῇ ψυχῇ, ἢ αὐτοῖς γράμμασι σφαλλομένου
ἐφ' οἷς ὑποπτεύομεν ὑποδείκνυε καὶ οὐκ ἀγανα-
κτῆσομεν ἐλεγχόμενοι, μᾶλλον δὲ καὶ ἐπευχари-
στήσομεν καὶ προβλεπτικωτέρους εἰς τοῦτον εἶναι
καταναγκάσομεν ἑαυτοὺς καὶ μὴ μάτην μηδὲ ἐκ
τοῦ παραχρῆμα ἀφιλίας φίλων κταφηρεῖσθαι.
*Ἐρβώσο, ἱερὰ καὶ φιλότατη σοι κεφαλὴ, καὶ εἴτι
καινὸν πρὸς τοῦ φίλου διαμήνυε καὶ ὑμῶν καὶ ὁ-
πως ἔχει τὰ κατὰ σὲ καὶ τὰ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς
ἐκκλησίας ὅποι δὴ καὶ κεχώρηκε. Προσθήσεις δὲ
οἷδ' ὅτι καὶ τὸν γραμματικὸν εἰς τὰ ὕστερον ἀνα-
λυτικὰ ἤδη ἀπέλαβες καὶ εἴτι σοι πρὸς τὴν εὐρε-
σιν τῶν ὑπομνημάτων τοῦ μακαριωτάτου πρὸς
τὰς τοῦ Συνεσίου ἐπιστολάς μέχρι τούτου διαμε-
μηχάνηται· χαριτῇ γὰρ τὰ μέγιστα ἐπὶ πᾶσι καὶ
διὰ πάντα ἴσως. *Ἐνετίθηθεν μακακτηριῶνος γ'
ἱσταμένου ἀφ' ἧς.

ΒΥΡΩΝΟΣ

Η ΝΗΣΟΣ.

*Η

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΤΟΥ.

ΑΙΣΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

IV.

Σκυθρωπάζων καὶ μικρὸν ἀριστάμενος ὁ Χρι-
στιανὸς εἶχεν ἐπὶ τοῦ στήθους τὰς χεῖρας ἐσταυ-
ρωμένας, τὴν πρὸ μικροῦ διάπυρον, ἀταρβῆ καὶ
ἄφροντιν τοῦ προσώπου του ἔκφρασιν εἶχε διαδε-
χθεῖσα χροιά πελιδνὴ καὶ μολυβδόχρους· ἡ καστα-
νόχρους κόμη του, ἡ ἄρτι εἰς χρίεντας συνε-
στραμμένη ἰούλους, ἀνωρθοῦτο ἤδη ἐπὶ τοῦ με-
τώπου του, δίκην ἐχιδνῶν ἡρεθισμένων· ἀκίνητος
ὡς ἀνδριάς, συσπῶν τὰ χεῖλη μέχρι κινδύνων πνι-
μονῆς, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βράχου μετ' ἀπειλητι-
κοῦ ὕφους, ἀλλ' ἐν σιγῇ, ἄνευ δ' ἐλαφροῦ τοῦ ποδὸς
πλήγματος, οὗ ἡ πτέρνα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν
ὕπεςκαπτε τὴν ἄμμον, θὰ ἐφάνετο εἰς ἀγαλμα
μεταβεβλημένος· βήματά τινα ἀπώτέρω ὁ Τορκίλ
ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ ἐξοχῆς τινος τοῦ βρά-
χου. Καὶ αὐτὸς ἐν σιγῇ διετέλει, τὸ αἶμά του
ἔρρεεν . . . οὐχὶ ἐκ θανατηφόρου πληγῆς . . . ἡ
σκληροτέρα πληγὴ του ἦν ἡ ἐνδόμυχος. Τὸ πρό-
σωπόν του ἦν ὠχρὸν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσθεςμένοι
σχεδόν· σταγόνες δ' αἵματος τὴν ξανθὴν χραίνοντες
κόμην του, ἐμαρτύρουν ὅτι ἡ κατάπτωσις ἦν
προῖον οὐχὶ ἀπελπισίας, ἀλλὰ νευρικῆς ἐξαντλή-
σεως. Παρ' αὐτὸν ἴστατο ἄλλος τις ναύτης, ὡς
ἄρκτος τῶν δασῶν τραχὺς, ἀλλὰ πλήρης στοργῆς

ἀδελφικῆς· ἦν δ' οὗτος ὁ Βέν-Βούτιγγ, ὅστις ἀ-
σχοληθεὶς εἰς τὸ νὰ πλύνῃ, νὰ σπογγίσῃ καὶ περι-
δέσῃ τοῦ Τορκίλ τὸ τραῦμα, ἤναψε κατόπιν τὴν
πίπαν του, τὸ τρόπαιον ἐκεῖνο τὸ ἐπὶ ἑκατὸν ἐπι-
ζῆσαν μάχας, τὸν φάρσον ἐκεῖνον, ὅστις ἐν διαστή-
ματι χιλιάδων νυκτῶν εἶχεν εὐφράνει τὴν καρ-
δίαν του. Τὸ τέταρτον δὲ καὶ τελευταῖον μέλος τῆς
ομάδος ἐκείνης τῶν φυγᾶδων περιεπάτει ἐνθεν κά-
κει· μετ' ὀλίγον, ἱστάμενος, ἔκοπτεν, ἐλάμβανε
χάλικα, ὃν ἐβθὺς ἄφινε νὰ πέσῃ . . . κατόπιν δι' ὁρμη-
τικοῦ τρέχων βήματος, αἶφνης ἀνεχαιτίζετο· ἔρ-
ριπτε βλέμμα ἐπὶ τῶν συντρόφων, ἐσύριζε τὸ ἡ-
μισυ σκοποῦ καὶ διεκόπτετο . . . ὕστερον δὲ ἐπα-
νελάμβανε πάντα ταῦτα τὰ ἀφροντισίας ἅμα καὶ
ταραχῆς ἀνάμικτα κινήματα. Ἰδοὺ λίαν ἐκτενὴς
περιγραφὴ, νὰ παραστήσῃ σκοποῦσα ὅ,τι ἐν δια-
στήματι μικροτέρῳ πέντε στιγμῶν συνέβη· ἀλλ'
ὁποῖων στιγμῶν! Παρόμοιαι στιγμαὶ ἐν τῇ ἀνθρω-
πίνῳ βίῳ, πρὸς ἄλλας τόσας ἀντιστοιχοῦσιν ἀνα-
νασίαις.

V.

*Ἐπὶ τέλους ὁ Ἰάκωβος Σευσκράπ, ἀνὴρ πε-
προικισμένος μὲ ὑδραργύρου εὐκίνησίαν καὶ ἀνε-
μοδείκτου ἐλαφρότητά, μᾶλλον ἀνδρείος ἢ εὐστα-
θοῦς, μᾶλλον διατεθειμένος ν' ἀποπειραθῇ τολμήμα-
τος καὶ νὰ φανερωθῇ, ἢ νὰ παλαίῃ κατὰ τῆς ἀπελ-
πισίας, ἀνέκραξε *God-damn!* συλλαβὰς, ἐνεργείας
σημαντικᾶς, τὸ βάθος συνιστώσας τῆς ἀγγλικῆς
εὐγλωττίας, ἀντάποκρινομένης δὲ πρὸς τὸ Ἀλλὰ χ
τῶν Τούρκων, πρὸς τὸ ἐθνικὸν τῶν Ῥωμαίων ἐπι-
φώνημα *Proh Inpiter!* διότι οὕτω πως οἱ λαοὶ
ἅπαντες δίδουσι διέξοδον εἰς τὰς πρώτας των ἐντυ-
πώσεις, δι' εἰδους ἡχοῦς τὴν ἀμηχανίαν των ἀντα-
νακλώσης. Ὁ Ἰάκωβος τῶνόντι ἐν ἀμηχανίᾳ διέ-
κειτο. Οὐδέποτε ἥρως ἐν πλειοτέρᾳ εὐρέθῃ ἀγωνίᾳ,
ἀγνοῶν δὲ τί νὰ εἴπῃ, ἐβλασφήμησε. Δὲν ἔπραξε
δὲ τοῦτο ματαίως, διότι ὁ ἡχος οὗτος, οἰκετός εἰς
τοῦ Βέν-Βούτιγγ τὸ οὖς, ἀπέσπασεν αὐτὸν τῆς
βαθείας ἐκστάσεως, ἐν ᾗ ἐβύθιζεν αὐτὸν ἡ πίπα·
ἀποσύρας αὐτὴν τοῦ στόματος ἀνέλαβεν ἡθος
ἐπιτηδεύσεως, πλὴν ἡρέσθη ν' ἀποπερατώσῃ τὴν
ἀρξαμένην βλασφημίαν, συμπληρώσας τὴν φράσιν
δι' ἐπαρδῆς, ἧς ἀνωφελῇ τὴν ἐπανάληψιν κρίνομεν.

VI.

*Ἀλλ' ὁ Χριστιανὸς, ἄλλης βαφῆς ἀνὴρ, ἐν τῇ
στυγνῇ ἀκίνησίᾳ του, ἦν ὁμοίος πρὸς ἡφίστειον
ἐσθεςμένον, σιωπηλὸς. Ζοφερός, ἐξηγριωμένος· τὰ
ἴχνη ζεύσεως ἀκόμη ὀργῆς ἐπὶ τοῦ νεφροσκεποῦς
ἐπεκράθησαν προσώπου του· ἐπὶ τέλους τὸ σκοτει-
νὸν ἀνυψώσας μέτωπόν του, ἔρριπεν ἐν βλέμμα
ἐπὶ τοῦ ἐκλελυμένου καὶ εἰς βηματῶν τινῶν ἀπό-
στασιν κατακεκλιμένου Τορκίλ. «Ὡς αὐτοῦ λοι-

πὸν κατηντήσαμεν! δυστυχὲς τέκνον! Εἶναι λοι-
πὸν ἀνάγκη καὶ σὺ, ἀκόμη καὶ σὺ νὰ πῆσῃς θύμα
τῆς ἀφροσύνης μου! εἶπε καὶ προχωρήσας ἔλαβε
τὴν χεῖρά του μετὰ συγκινήσεως, ἀλλὰ χωρὶς νὰ
θλίβῃ αὐτὴν, ὥσπερ ὑποχωρῶν πρὸ τῆς ιδέας τοῦ
ν' ἀποτείνῃ θωπεῖαν· ὅτε δὲ, περὶ τῆς καταστά-
σεως αὐτοῦ ἐρευνήσας, ἔμαθεν ὅτι ἡ πληγὴ δὲν ἦν
τοσοῦτον βαρεῖα, ὅσον εἶχε φοβηθῇ, ἀστραπὴ εὐ-
χαριστήσεως τὸ πρόσωπόν του ἐφώτισε, καθόσον
τοῦλάχιστον παρομοία ἡδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ, στιγ-
μὴ. «Ναί, ἐπανελάβε, συνελήφθημεν εἰς παγίδα,
ἀλλ' οὐχὶ ὡς ἄνθρωποι, οὐδ' ὡς εὐτελὲς ἄγρα·
ἀντὶ πολλοῦ ἡγόρασαν τὴν νίκην των· ἀντὶ
πλειότερου ἀκόμη θὰ τὴν ἀγοράσωσιν... Ἐγὼ
δορεῖλω ν' ἀποθάνω· ἀλλὰ σεῖς, φίλοι, θὰ δυνηθῆτε
ἄρά γε νὰ διαφύγητε; Παρήγορον θὰ ἦτο δι' ἐμὲ
εἰάν ἡδύνασθε νὰ μ' ἀκολουθήσητε· ἡ συμμορία
μας λίαν εὐάριθμος κατήντησε καὶ ἀνίκανος ν' ἀν-
ταγωνισθῇ. Ὡ! ἐν μόνον ἄς εἴχομεν μονόζυλον,
ἔστω καὶ κόγχην μόνον, δι' οὗ νὰ μεταβῶμεν εἰς
τόπον ἐνθα ἡ ἐλπίς κατοικεῖ! Τὸ κατ' ἐμὲ ἀκολου-
θῶ τὴν εἰμαρμένην, ἣν ἐκουσίως ἠθέλησα· νεκρὸς
ἢ ζῶν θὰ διατελέσω ἐλεύθερος καὶ ἀπτόητος».

VII.

Ἐνῷ ἀκόμη ἐλάλει, ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὕψη-
λοῦ καὶ φαίδιμου ἀκρωτηρίου, τοῦ ὑπὲρ τὰ κύ-
ματα ὑπερέχοντος, κηλὶς ἐφάνη μέλαινα ἐπὶ τοῦ
ὠκεανοῦ ἀναφυσμένη. Προέβαινεν ὡς ἡ σκιὰ τοῦ
ἵσταμένου λάρου. Προῦχώρει... καὶ ἴδετε! Δευ-
τέρα αὐτὴν παρακολουθεῖ κηλὶς... ὅτε μὲν ὁ-
ραταί, ὅτε δὲ κεκρυμμένοι κατὰ λόγον τῶν χασ-
μάτων καὶ τῶν τοῦ ὠκεανοῦ λάρων· ἐπὶ μᾶλλον
καὶ μᾶλλον πλησιάζουσιν, ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐπὶ
τέλους δὲν διακρίνονται μονόζυλα, κατόπιν δὲ τὰ
φιλικά τῶν ἐπιδατῶν αὐτῶν πρόσωπα. Αἱ κῶπαι
μόλις ἐφάπτονται τοῦ κύματος, ταχεῖαι ὡς πτε-
ρυγες ἀνὰ μέσον τοῦ ἀφροῦ διπτάμεναι· ὅτε μὲν
ἐπικλίνονται τὰ μονόζυλα ἐπὶ τοῦ καταρρέοντος τῶν
κυμάτων πλαισίου, ὅτε δὲ ἐντὸς τῆς ἀντηχούσης
ἀδύσου βυθίζονται. Ἐδῶ ἄλλεπαλλήλους ἐπισω-
ρεύει τὸ κύμα τὰς εὐρείας καὶ ἀναβραζούσας ὀθό-
νας του· ἐκεῖ ἐξακοντίζει εἰς τὸν ἄερα τὰς πλα-
τείας τολύπας του, ἐν εἶδει κονιῶδους λεπτυνομέ-
νης χιόνης· ἐπὶ τέλους αἱ δύο ἄκατοι ξυροῦσαι
τὰ κύματα κατὰ τε τὴν πλήμυν καὶ τὴν ἄμ-
πωτιν ἐφθασαν εἰς τὸν βράχον, ὅμοιαι πρὸς δύο
μικρὰ πτηνὰ, διὰ θουελώδους καιροῦ εἰς τὴν
παραλίαν διαπεραιούμενα. Ἡ ποδηγετούσα ἀδ-
τοὺς τέχνη εἶναι ἡ φύσις αὐτῇ· τοσοῦτον ἄ-
κριβῶς γνωρίζουσι τὴν θάλασσαν τὰ τέκνα ἐκεῖ-
νὰ τοῦ ὠκεανοῦ, εἰθισμένα ἐκ παίδων μετ' αὐ-
τῆς νὰ παίζωσι.

III.

Τίς δὲ εἶναι ἡ νεαρὰ κόρη, ἡ πρώτη ἐπὶ τῆς πα-
ραλίας ἐκπηδήσασα, ὥσπερ νηρὶς ἐξερχομένη τῆς
κόγχης της, ἡ νεαρὰ ἐκείνη κόρη, ἡ ἀμαυρὰ μὲν
ἀλλὰ στίλβουσα τὴν χροάν, ἡ διαυγεῖς, ὡς ὄροσον,
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, διαλάμποντας ὑπὸ ἔρωτος,
ἐλπίδος καὶ σταθερότητος; Εἶναι ἡ Νέβα... ἡ
τρυφερὰ, ἡ πιστὴ, ἡ λατρευομένη Νέβα... Ἡ
καρδία της ὡς χεῖμαρρος ὑπερεχειλίζει χερσμένη
ἐν τῇ τοῦ Τορκίλ καρδίᾳ... Μειδιᾷ, κλαίει, ἀ-
σπάζεται· ἐναγναλίζομένη αὐτὸν σφιγκτὰ... καὶ
σφιγκιότερα ἀκόμη ὥσπερ θέλουσα νὰ πεισθῇ, ὅτι
αὐτὸς εἶναι αὐτότατος, ἐκεῖνος, ὃν περιπτύσσεται·
ἀνασκιρτᾷ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῇ· αἵμασσοῦσης πληγῆς
του καὶ ἀφοῦ περὶ τοῦ ἀσημάντου τοῦ τραύματος
ἐθεδαιώθη, μειδιᾷ καὶ κλαίει ἀκόμη. Ἡ Νέβα εἶ-
ναι κόρη πολεμιστοῦ, δύναται νὰ ὑποστῇ τοιαῦτα
θεάματα, νὰ συγκινήθῃ, νὰ θλιβῇ μάλιστα, οὐ
δέποτε ὁμῶς ν' ἀπελπιθῇ· ὁ ἐραστὴς αὐτῆς ζῇ·
οὐδεὶς ἐχθρὸς, οὐδεὶς φόβος νὰ καταστείλῃ δύνα-
ται τὴν μέθην τῆς ἡδέιστης ἐκείνης στιγμῆς· ἡ
χαρὰ διὰ τῶν θακρῶν της λάμπει· ἡ χαρὰ ἐκά-
στην σφύζιν τῆς τοσοῦτο σφοδρῶς παλλομένης ἐκεί-
νης καρδίας, ἐμψυχώνει, ὥστε σχεδὸν αἱ κρούσεις
αὐτῆς ἀκούονται. Τὸν παράδεισον ἀποπνέει τῆς
κόρης ταύτης τῆς φύσεως ἡ ἀναπνοή, μεθυθείσης
ὑπὸ τῶν γλυκυτάτων αἰσθημάτων, ἅτινα παρὰ
τῆς μητρὸς της ἐκκληρονόμησεν.

IX.

Μάρτυρες τῆς συνεντεύξεως ταύτης οἱ ἀτίθασοι
θαλασσοπόροι δὲν ἡδυνήθησαν τὴν συγκίνησιν των
νὰ καταστείλωσι· τίς ἄρά γε θὰ ἡδύνατο νὰ μεί-
νῃ ἀπαθής, ἐνώπιον τῆς περιπαθοῦς ἐνώσεως τῶν
δύο τούτων σφόδρα ἀγαπωμένων καρδιῶν; Αὐτὸς
ὁ Χριστιανὸς τὴν νέαν παρατηρῶν νηπιώτιδα καὶ
τὸν ἐραστὴν της δὲν ἔχουσε μὲν, ἀληθῶς εἰπεῖν,
δάκρυ, κρυφίαν ὁμῶς, ἡσθάνθη χαρὰν, πρὸς τοὺς
πικροὺς ἐκείνους διαλογισμοὺς ἀναμειγμένην, δι'
ὧν ἀπελπίδας ἀναπολεῖ ἀναμνήσεις, ὅταν πάντα
πλέον ἐξηρανίσθησαν... πάντα μέχρι καὶ τῆς
τελευταίας αὐτῆς τῆς ἱριδος ἀκτίνος. Καὶ «πάντα
ταῦτα ἵ' ἐμὲ μόνον» ἀνέκραξε, πρὸς στιγμὴν ἀ-
ποστρέψας τὸ πρόσωπον, ἔπειτα τὸ νέον προσβλέ-
ψας ζεῦγος, ὡς ἡ λέαινα ἐν τῷ φωλεῷ της τοὺς
σχύμους τοὺς ἰδίους προσβλέπει· ἐπὶ τέλους ἐβυ-
θίσθη πάλιν εἰς τὰς στυγνὰς σκέψεις του, ὡς ἄν-
θρωπος ἀδιαφορῶν τοῦ λοιποῦ περὶ τῆς τύχης του.

X.

Βραχὺς ὁμῶς ὑπῆρξεν ὁ μεταξὺ χρόνος, καθ' ὃν
ἀφέθησαν ἐν τοῖς λυπηροῖς καὶ χαροποῖς αὐτῶν
διαλογισμοῖς. Ἐπὶ τῶν λουόντων τὸ ἀκρωτήριον
κυμάτων, ἡκούσθη αἴφνης ἐχθρικῶν κωπῶν διαχύ-

μανσις . . . Φεῦ! διατί τόσον τρόμον ὁ θόρυβος αὐ-
τος διεγείρει; Ἐπειδὴ πάντα τὰ περὶ αὐτοὺς φαί-
νονται κατ' αὐτῶν συμμαχήσαντα, πάντα, ἐξαι-
ρέσει τῆς νεανίδος τοῦ Ζουβανάϊ. Μόλις παρατη-
ρήσασα αὕτη τὰς λέμβους σπυδούσας ἐνόησεν
ὅπως ἄρδην καταστρέψωσι καὶ τοὺς τελευταίους
ἀντάρτας, ἀπέτεινε σημεῖον τι πρὸς τοὺς ἐπὶ
τῆς ἀκτῆς μέινοντας νησιώτας. Παραυτίκα δ' οὗ-
τοι εἰς τὴν θάλασσαν τὰ κοῦφα ῥίπτουσι μονόξυ-
λά των, ἐφ' ὧν οἱ ξένοι των νὰ ἐπιβῶσι σπυδου-
σιν. Ὁ Χριστιανὸς καὶ δύο τῶν ἐταίρων ἐπέβη-
τοῦ ἐνδός, ἀλλ' αὐτὴ μὴ θέλουσα νὰ ἀποχωρισθῇ
τοῦ Τορκίλ, κρατεῖ αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ σκάφει . . .
Ἀνοικτά . . . ἀνοικτά! Ὑπερέβησαν τὰς ὑφάλους.
αὐλακίζουσι τὸν ὄρμον καὶ πρὸς σύμπλεγμα νησυ-
δρίων διευθύνονται, ἐνθα τὸ θαλασσοῦν πτηνὸν
τὴν καλιάν του ἀποκρεμᾷ, ὅπου ἡ φύκη τὸ ὑπὸ
τοῦ κύματος λουόμενον καταφύγιόν της ἐγκαθιστᾷ.
Αἱ κῶπαι των φαύουσι τὴν κυανόχρουν τῶν κυ-
μάτων κορυφήν. Ταχεῖα εἶναι ἡ φυγή των, ταχεῖα
ὅμως εἶναι καὶ τῶν ἀσπλάγχων διωκτῶν τῶν ἡ πο-
ρεία. Κερδαίνουσιν ἐκεῖνοι στιγμὴν τινα ταχύτη-
τος, κατόπιν ὅμως ὀλίγον ὀπίσω μένουσι, ἐπὶ τέ-
λους πάλιν προχωροῦσι καὶ ἡ καταδίωξις εἶναι πάλιν
τοτε ἀπειλητική. Αἶφνης τὰ δύο μονόξυλα ἀπο-
χωρισθέντα, πρὸς δύο διόφορα διευθύνονται σημεῖα
ὅπως δυσκολωτέραν καταστήσωσι τὴν καταδίωξιν.
Ταχύνατε! Ταχύνατε! ἐξ ἐκάστου πλήγματος
κώπης ἡ ζωὴ ἐξαρτᾶται, ὡς πρὸς τὴν Νέβαν δὲ
πλέον τι τῆς ζωῆς, πλέον τι παρὰ πάσας τὰς δυ-
νατὰς ὑπάρξεις, διότι ὁ ἔρως ἐπέβη τῆς λεπτῆς
ἀλιάδος καὶ ἡ πνοὴ του ὥθε' αὐτὴν πρὸς κατα-
φύγιον ἀσφαλές . . . Τὸ καταφύγιον τοῦτο ἀφ' ἐ-
νός, ὁ ἐχθρὸς ἀφ' ἑτέρου ἐξ ἰσοῦ ἀφίστανται . . .
ἀκόμη μίαν στιγμὴν . . . σπεῦδε κιβωτὸς ἐλαφρά!
σπεῦδε!

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

**Ο ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΕΜΜΑ-
ΝΟΥΗΛ.** — Ἰταλὸς δημοσιογράφος, πνευματώδης
καὶ καλὰς ἔχων πληροφορίας ἐξέδωκε τελευταίως ἐν
Ἰταλίᾳ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Fausto μικρὸν βιβλίον
ὑπὸ τὸν τίτλον, Ὁ ἰδιωτικὸς βίος τοῦ βασι-
λέως Βίκτορος Ἐμμανουήλ. Ὁ ἐκδότης ὑ-
πῆρξεν εἰς τῶν οἰκείων τοῦ τεθνηκότος βασιλέως
καὶ γινώσκει πολλὰ περὶ αὐτοῦ· ἴσως λέγει πολλὰ
καὶ ἐνίοτε μάλιστα χωρεῖ μέχρις ἀκριτοθυμίας,
ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε, ὡς ἔχει τὸ βιβλίον αὐτοῦ, πε-
ριέχει πολλὰ καὶ ἄξια δημοσιεύσεως.

Ὁ ἱπποτικὸς βασιλεὺς, il Galantuomo, ὡς ἀ-
πεκάλει αὐτὸν ὁ Γαριβάλδης, ἠγεῖρετο τῇ 4 ὥρᾳ
τῆς πρωίας καὶ τὴν ζωὴν του εἶχεν ἐρρυθμισμένην

ὡς ὥρολόγιον. Εἶχε τακτὰς ὥρας διὰ τὰς ὑποδο-
χὰς, τοὺς περιπάτους καὶ τὰς ἰδιαιτέρας ἀκροάσεις,
διὰ τὰ θέατρα εἰς ἃ συχνάκις ἐφοῖτα, μολονότι δὲν
ἠγάπα τὴν μουσικὴν, διὰ τὴν ἀνάγνωσιν, διότι ἀ-
νεγίνωσκε πολὺ καὶ ἰδίᾳ βιβλία πραγματευόμενα
περὶ θήρας καὶ ἵππων. Ἐδείπνει [κατὰ τὰ μεσά-
νυχτα πρὶν ἢ κατακλιθῇ, καὶ ὁ δεῖπνος οὗτος ἦτο
τὸ σύνθηρος αὐτοῦ φαγητόν. Καὶ ἐν ὥρᾳ χειμῶνος
καὶ ἐν ὥρᾳ θέρους ἐφόρει τὰ αὐτὰ φορέματα, καὶ
ἐπανωφόριον ἔφερεν μόνον ὅτε ἦτο ἀσθενής· ἀπε-
στρέφετο τὸ φράκον, θεωρῶν αὐτὸ ὡς ἐπινόησιν
τῆς δημοκρατίας συγγέουσαν τοὺς κυρίους καὶ τοὺς
ὕπηρέτας ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν· ἀπεστρέφετο
ἐπίσης τοὺς καινουργεῖς πῖλους καὶ ἔφερε χειρόκτια
μόνον ὅτε ἠναγκάζετο εἰς τοῦτο καὶ μάλιστα μόνον
εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα· οὐδέποτε μετεχειρίσθη ἀ-
λεξιβροχὸν καὶ εἰς περίπατον ἐξήρχετο ἐφ' ἀμάξης
ἀνοικτῆς ὑπὸ τὴν χιόνα καὶ τὸν ἥλιον. Εἰς τὸ θέα-
τρον μετέβαινε μετὰ ὑπενδύτου καὶ προὔτιμα τὰ
δημῶδη θέατρα, ἐνθα ἐπιτρέπεται τὸ καπνίζειν,
διότι δὲν ἐδύνατο ἀσμένως νὰ παραιτήσῃ τὸ σι-
γάρων.

Ἐσπέραν τινὰ, ὅτε εἰσῆρχετο εἰς τὸ θέατρον τῆς
Ῥώμης Appolo, ἀνηγγέλθη αὐτῷ ὅτι εὗρίσκετο
ἐν θεωρείῳ ἡ αὐτοκράτειρα πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν.

— Τί νὰ κάμω; εἶπεν ὁ βασιλεὺς· δὲν εἶμαι ἐν
δεδυμένῳ ὡς πρέπει καὶ δὲν θέλω νὰ ἐπιστρέψω εἰς
τὸ Κυρινάλιον. Πρέπει ὅμως νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν αὐ-
τοκράτειραν.

Μετὰ στιγμιαίαν ἀπορίαν ἰδέα ἐπῆλθεν εἰς τὸν
νοῦν αὐτοῦ· ἀπεξεδύθη τὸν ἐπενδύτην καὶ περιε-
βλήθη τὸ φόρεμα τοῦ μαρκησίου Βανιάσκου, εὗρι-
σκομένου ἐκεῖ. Ἀλλὰ τῷ ἔλειπε λευκὸς λαιμοδέ-
της· ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα καὶ παρετήρησεν
ὅτι ὁ λαιμοδέτης τοῦ θεράποντος τοῦ φυλάσσοντος
τὸ βασιλικὸν θεωρεῖται ἦτο ὁ μᾶλλον καινουργῆς, ἀ-
μέσως δὲ μετὰ μεγάλης οἰκειότητος χωρεῖ εὐθὺς
πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, λαμβάνει τὸν λαιμοδέ-
την αὐτοῦ καὶ περιδένει αὐτὸν λέγων·

— Νομίζω ὅτι τώρα εἶμαι ἀρκούντως βασιλεὺς
τῆς Ἰταλίας!

* Ἀλλοτε ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ Ἀπόλλωνος θεάτρῳ ὁ
βασιλεὺς εἶδεν αἶφνης ὅπισθεν τῆς ὑαλωτῆς θύρας
τοῦ θεωρείου αὐτοῦ τὴν σκιάν τοῦ συνταγματάρχου
Γαλέττη ἐκ τῶν οἰκείων αὐτοῦ.

— Μὴ σαλεύσης, Γαλέττη, λέγει ὁ βασιλεὺς
εἰς πεδεμοντινὴν γλῶσσαν, θέλω νὰ γράψω τὴν
εἰκόνα σου.

Καὶ ἀμέσως ἐξάγει μολυβδοκόνδυλον ἐκ τοῦ θυ-
λακίου αὐτοῦ (εἶχε δὲ εἰς πάντα τὰ θυλάκιά του
τοιαῦτα) καὶ ἐπὶ παχείας ὑέλου ἐσχεδιαγράφησεν
ἀμέσως τὴν προτομὴν τοῦ συνταγματάρχου. Τῇ ἐ-